

God ziet naar ons om

LXMOND — In de persoon van mevrouw drs. F. Stark ontvangt de gereformeerde kerkelijke gemeente van Lexmond zondag weer een 'herder en leraar'. Een predikantsplaats voor 70%, maar dan wel uitsluitend voor Lexmond.

door
H. LEVER-VAN DIJEN

Na een vacante periode van ruim anderhalf jaar wegens het vertrek van ds. C. H. W. van den Berg, die Lexmond en Ameide samen diende, besloten beide gemeenten in een eigen predikant te voorzien, omdat Ameide nogal een forse groei had doorgemaakt en zodoende twee gemeenten voor één predikant een te zware taak zou betekenen.

Drs. Stark en haar man L. Kleppe, hebben hun intrek genomen in de pastorie. Het is nog wat onwennig, maar de omgeving zal de 27-jarige Ciska Stark beslist niet vreemd aandoen. Als rasechte boerendochter afkomstig van het Texelse platteland is het polderlandschap voor haar een vertrouwd beeld.

Stimulans

De grote belangstelling voor alle zaken rondom geloof, kerk en bijbel hadden al vroeg wortel geschoten bij de jonge predikante en die hevige interesse uitte zich al snel in een studie theologie. In een gesprek met haar merkt zij daarbij op zich ook altijd goed te hebben thuisgevoeld in de kerkelijke gemeente (Gereformeerd Synodaal) waarvan haar ouders lid waren. Zij vindt het belangrijk en stimulerend als men zich een deel weet van de kerkelijke gemeente.

"Dat we als vogels van diverse pluimage elkaar kennen, herkennen en een zekere inbreng kunnen hebben, dat is de kracht van de kerkelijke gemeenschap. Niet alleen de jeugd maar ook de ouderen kunnen hun inbreng hebben door ze aan het woord te laten". De nieuwe predikante beseft dat dit nogal idealistisch klinkt, maar zij vindt dit een principiële zaak.

"We moeten ruimte geven aan een ieder omdat elk mensenkind dat door God in meer of mindere mate bedeed is, zijn of haar zorgen, angsten en ook frustraties kwijt moet kunnen. Wil je een klimaat bereiken dat dit ook kan, dan moet er openheid zijn. Als mensen zich gaan terugtrekken, geen vertrouwen kennen, dan wordt het moeilijk".

Levendig

Die van huis uit meegekregen stimulans zou volgens haar ook in Lexmond wellicht aanwezig zijn. Zij typeert dit door aan te geven waarom zij zo werd aangetrokken tijdens haar preekconsentperiode. Zoals gebruikelijk beschikken de vacante gemeenten over een lijst met studenten met preekconsent. Na telefonisch contact volgde een brief met gegevens over de gemeente Lexmond.

Opvallend voor haar was de levendigheid van deze gemeente en het meest verbazingwekkend vond zij toch wel dat er plannen waren om een nieuwe kerk te bouwen. Voor iemand die zo'n acht jaren in de stad heeft gewoond is dit werkelijk een uniek geluid, juist omdat in de steden kerken eerder wor-

"Ik mag daarin werken, stimuleren en dienen, maar het gaat om het 'gemeente van Christus' zijn. Dat is belangrijker dan te domineren, zodat ze na een aantal jaren, wanneer ik nog eens vertrek, niet zullen zeggen dat ik zo'n goede of slechte dominee was. Ik wil beslist geen 'Stark-stempel' op de gemeente drukken".

Aan de andere zijde is de nieuwe predikante zich er goed van bewust niet kleurloos te mogen zijn. En om het geen éénrichtingsverkeer te maken, zegt ze: "Ik hoop dat de gemeente

daarentegen mij met openheid benadert. De mensen hebben mij al een stukje vertrouwen van zichzelf gegeven, door mij zo gastvrij te ontvangen. Het was buitengewoon hartelijk en vriendelijk. Dit alles waardeer ik, maar ik zal het ook hard nodig hebben, wil ik mijn werk goed kunnen doen".

Naam

Ds. Stark vond het fijn om ook na haar huwelijk vorig jaar, haar eigen naam te handhaven. Zij maakt er daarnaast geen probleem van of men haar al dan niet met de voornaam aanspreekt. Sommigen doen dit vrij gemakkelijk. "Als men het prettig vindt dit wel te doen, vind ik het best, maar het hoeft natuurlijk niet. Uiteraard mag men mij als dominee aanspreken, want het is niet de bedoeling dat men zich daardoor in verlegenheid zou laten brengen. Ik vind overigens wél dat er een bepaalde afstand en een nabijheid moet kunnen zijn en ook een goed evenwicht tussen deze beide".

Inspiratie

Tenslotte vroegen wij aan drs. Stark naar een centraal motief van waaruit zij leeft. Zij draagt daarbij als voorbeeld aan: de gelijkenis van de verloren zoon. Deze gelijkenis spreekt haar persoonlijk zeer aan en zij put daar veel inspiraties uit.

"Als de vader in het verhaal, God zelf is en wij zijn de zoon, dan geeft God ons veel vrijheid om er uit te trekken. Maar Hij geeft ons ook veel verantwoordelijkheid. Ook al denken we er vaak niet aan of willen wij ons daaraan onttrekken, dan blijft de vader (God) op ons wachten en uitzien naar het kind. God ziet dus naar mensen uit en zoekt ze op. De oudste zoon vindt het maar vervelend dat de jongste zoveel aandacht krijgt bij zijn thuiskomst. Maar hij beseft niet dit zelf reeds te bezitten. De vraag is nu hoe wij, als kerk bijvoorbeeld, denken om te gaan met het 'oudste broertje' zijn en wat doen wij dan met het 'jongste broertje' dat nog door God wordt op-

gewacht. Wij zijn daarin vaak heel moeilijk en kritisch. Dat is niet goed, want wij zijn zelf niet beter dan God, die de ander al lang heeft vergeven en geaccepteerd. Dat gaat zelfs zo ver dat Hij zijn eigen Zoon heeft gegeven. God ziet dus naar ons om en heeft daar alles voor over gehad...". Vanuit deze persoonlijke inspiratie mag drs. Stark haar taak als 'herder en leraar' van Lexmond met vertrouwen tegemoet zien.

● Dominee Ciska Stark: "Dat we als vogels van diverse pluimage elkaar kennen, herkennen en een zekere inbreng kunnen hebben, dat is de kracht van de kerkelijke gemeenschap". (Foto Cor de Kock).

